

vogels nog nestelen. Een enkele maal probeeren ze ook in de Muy op Texel te broeden, een terrein, dat volgens onze begrippen volkomen geschikt lijkt als broedplaats. In 1910 waren er enkele nesten, in 1921 slechts één nest, 1923 met ongeveer 10 nesten gaf alle hoop, dat we daar op den duur een permanente kolonie konden gaan verwachten. In de daarop volgende jaren kwamen de lepelaars wel steeds in de Muy, maar van broeden was geen sprake.

In het laatst van Juni van het vorige jaar ging echter het gerucht, dat ze weer broedplannen hadden. Ze werden geregeld op de plaats, waar ze vroeger al eens genesteld hadden gezien en in de eerste week van Juli waren er ongeveer 10 nesten. Alle vogelliefhebbers verheugden zich er op. Het terrein werd zorgvuldig bewaakt, er werd zelfs een tweede bewaker aangesteld en ook de vrouw en de kinderen van den Muywachter, Frans Stark, hielden een oogje in het zeil. Het kwam er op aan, dat de vogels absolute rust hadden. Vooral in het begin van zoo'n vestigingspoging is rust en veiligheid een eerste vereischte. Ze waren wel heel laat begonnen, want in het Zwanewater waren de jongen van het tweede broedal geboren, toen de eerste eieren in Muy nog gelegd moesten worden. Vol spanning volgden we het verloop. Maar op een morgen, toen de eieren al sterk bebroed waren, bleek de kolonie verstoord. Alle eieren waren verdwenen, de vogels werden nog een paar maal gezien, maar de vernielers hadden hun werk grondig gedaan en de broedpoging, die door alle weldenkende menschen met oprechte vreugde was begroet, was verijdeld. Het is nog steeds niet duidelijk, wie ons dit koopje geleverd heeft, al is er wel eenige aanwijzing, in welke richting we de daders dienen te zoeken. Eierverzamelaars zijn het stellig

niet geweest. Daar het 's nachts gebeurde, is het wel vrij zeker dat het geschiedde door luidjes, die volkomen met de plaatselijke terreingesteldheid op de hoogte waren. Er wordt wel beweerd dat de blauwe reigers de schuldigen zijn, maar dit moet niet aannemelijk geacht worden. Blauwe reigers en lepelaars hebben het altijd goed met elkaar kunnen vinden en op het Zwanewater is er nimmer iets bemerkt van eenige overlast van de zijde der blauwe reigers ten opzichte van de lepelaars. In het Zwanewater werd in het voorjaar van 1930 de kolonie voor een groot gedeelte vernield, gelukkig heeft de nederzetting zich weer geheel hersteld. De eerste weken na hun terugkeer, welke meestal in de tweede helft van Februari valt, houden ze zich nog niet

foto Jan P. Strijbos.

Onze Lepelaar.

bij de eigenlijke broedplaats op. Hetzelfde zien we bij de lepelaars van de Naardermeer. Jaar in, jaar uit bouwen ze hun groote rietnesten op dezelfde plaats, maar dit voorjaar (1932) ging het er op lijken, dat ze een ander gedeelte van het Zwanewater hadden uitgevonden, om hun jongen groot te brengen. De gekozen plaats was echter te gevaarlijk, het was ondoenlijk om de vogels daar voortdurend te bewaken en de jachtopziener heeft ze toen met een zacht lijntje weer kunnen bewegen hun oude, veilig liggende, gemakkelijk te beschermen broedplaats, op te zoeken. Daar hebben ze nu weer hun nesten betrokken, temidden van de luid krijschende bende kapmeeuwen. Deze kapmeeuwen hebben zich in de laatste jaren, zooals overal elders, onrustbarend vermeerderd en de jachtopziener meent, dat de lepelaars een zichtbaar groeienden tegenzin toonen zoo tusschen de herrie en het rumoer van de kapmeeuwen te nestelen. Hij beschouwt dan ook hun poging, om elders hun tenten op te slaan, als een gevolg van de toename der kapmeeuwen. Het is een zeer netelige kwestie. De kapmeeuwen te beperken door de eieren te rapen, gaat zeer bezwaarlijk, omdat daardoor tevens de noodige rust in de lepelaarkolonie verstoord zou worden. In den polder Waal en Burg op Texel verdrijven de kapmeeuwen de weidevogels en de vischdieven, op Griend kost het zeer veel moeite, om de groote sterns niet de dupe te laten worden van de nauwelijks te verdrijven kapmeeuwen en ook op „de Beer” hebben we te maken met het meeuwenprobleem. We moeten echter vertrouwen hebben in het inzicht van het bestuur van „Vogelbescherming” en „Natuurmonumenten”. Toen indertijd op Texel de geïnterneerde Belgen de kapmeeuwenkolonie in de Muy deden verdwijnen, hebben we dat als een ramp beschouwd. Thans kunnen we het een groot geluk noemen. Alle gunstige factoren voor de lepelaars zijn daar in dezen unieke duinplas aanwezig en indien het terrein in den broedtijd afgesloten blijft en streng bewaakt, dan mogen we de toekomst niet anders dan hoopvol tegemoet gaan. Vogelbescherming is ten slotte uitgedroogd tot een „kunst”, en wat vroeger jaren onmogelijk leek is thans uitvoerbaar. We kunnen de kluten dwingen zich te vestigen op kunstmatig aangelegde eilandjes, de vischdiefjes zijn zeer gevoelig gebleken voor bewaking, rust en veiligheid en het is niet uitgesloten, dat we over eenigen tijd er in slagen ergens een reigerkolonie te „fokken”.

JAN P. STRIJOS.

Scheuchzeria. In het Septembernummer van „De Levende Natuur”, 1932, Jrg. 37, vraagt u wie er de laatste jaren nog *Scheuchzeria* in ons land heeft gezien. Een antwoord daarop is „wij”, want we zagen in najaar 1929 voor het eerst deze merkwaardige plant in een ven op de Theere-heide bij St. Michiels Gestel in N.-Brabant en nu nog geen 3 dagen geleden keken we er eens extra naar uit en zagen talrijke exemplaren in vrucht staan langs hetzelfde ven in de drooggevalen Sphagnumzone. Jammer dat dit prachtige vennetje met een heuvel uit de buurt half dicht is gegooid, maar verder blijft het gelukkig gespaard en toevallig is juist de beste kant overgebleven wat weer een geluk bij een ongeluk is.

Er zijn stellig meerdere vindplaatsen te vinden aan de vennen, maar het is niet altijd even gemakkelijk, ze te bereiken. We zagen er nog tevergeefs naar uit in Oisterwijk en Schijndel en eveneens in de mooie vennen bij Bleijenbeek in N.-Limburg, waar echter wel vrij talrijk de fijne *Andromeda polifolia* te vinden is en een maand geleden nog zelfs in bloei.

Oegstgeest, Pr. Hendr. laan 9.

E. SOLLEWIJN GELPKE.

D. C. GEIJSKES.

Chineesche Wolpootkrab. Naar aanleiding van het artikel in „D. L. N.” van Juni l.l. over De Chineesche Wolhandkrab, van de hand van Dr. H. C. Redeke, deel ik u het volgende mede:

In de „Leeuwarder Courant” van 23 Dec. 1931 kwam het volgende berichtje voor:

Het Friesch Natuurhistorisch Museum ontving de vorige week twee krabben uit Kollum afkomstig, welke in *zoet* water waren gevangen. Deze soort lijkt veel op de gewone zeekrab, doch de pooten zijn geheel of gedeeltelijk omzoomd door een soort kam of borstels. 's Rijks Museum voor Natuurlijke Historie te Leiden deelde desgevraagd mede, dat het hier de „Chineesche Wolpootkrab” betreft, een Oost Aziatische krab, die sedert korten tijd in grooter of kleiner aantal op verschillende plaatsen van ons land en ook in N.-W. Duitsland is waargenomen. Het dier schijnt in Duitsland ingevoerd te zijn en heeft zich vandaar over ons land verspreid.

In tegenstelling met wat Dr. Redeke zegt: „In zuiver *zoet* water is *Eriocheir* bij ons althans tot dusverre nog niet waargenomen”, wordt hier uitdrukkelijk vermeld, dat de dieren in *zoet* water gevangen zijn.

Ook heb ik ze zelf gezien en naar de grootte te oordeelen, waren het wel volwassen dieren; in elk geval was de beharing heel goed zichtbaar.

Zierikzee, 13 Juli '32.

Een lid van de N. J. N.

De tegenstelling komt vermoedelijk hier uit voort, dat Dr. Redeke en de „Leeuwarder Ct.” onder *zoet* water niet precies hetzelfde verstaan en dat half-wassen exemplaren reeds een duidelijke al is het niet zeer lange wol op hun „handen” hebben.

J. Hs.